

Arrest

nr. 124 311 van 21 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 oktober 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE BLEECKERE, die *loco* advocaat C. MORJANE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 oktober 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van de beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13*sexies*). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

De mevrouw, die verklaart te heten:

(..)

Wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

Voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 15.03.2013 gaat gepaard met dit inreisverbod:

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

°In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

°2°Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 15.03.2013, hem betekend op 20.03.2013."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) in combinatie met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"1. PRINCIPES

Overwegende dat artikel 74/11 laat gelden dat:

§ 1, De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1 ° indien voor het vrijwillig vertrekken enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.

Uit de parlementaire voorbereidingen blijkt dat :

"aangezien het voor de personen wenselijk wordt geacht dat ze weten dat de beslissing als negatief wordt beschouwd, 4 maanden na de indiening van de aanvraag, gezien het inreisverbod in belangrijke mate ingrijpt op het leven van de personen (vermits het inreisverbod geldig is op het gehele Schengengebied) en het daarom noodzakelijk is dat de betrokken personen zo spoedig mogelijk uitsluitel krijgen hierover."

Dat artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen laat gelden dat :

Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.;

Dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

*Dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist en eveneens draagkrachtig zijn;*³

2 *Pari. St. Kamer, 2011-2012, N° 53K1825/001, p. 22-23*

3 *I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, nr. 2, met verwijzing naar o.m. R.v.St. nr. 25.491, 18 juni 1985; R.v.St. nr. 74.935, 3 juli 1998;*

*Dat de draagkracht op vier elementen slaat, zijnde de logische consistentie [geen tegenstrijdigheden], de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);*⁴

2. TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

Overwegende dat verwerende partij weten had van de persoonlijke situatie van verzoekster;

Dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 maart 2013 omwille van de indiening van de aanvraag 9ter omwille van een ernstige ziekte;

Dat dit element verklaart voor welke reden verzoekschrift geen gevolg heeft gegeven aan dit enig bevel om het grondgebied te verlaten van 15/3/2013;

Dat dit een belangrijk element is in het kader van het opleggen van een inreisverbod van drie jaar;

Dat volledigheidshalve, verzoekster een verzoekschrift heeft ingediend tegen de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag 9ter (stuk 4) vanwege een schending van artikelen 2 en 3 E.V.R.M. (derde middel);

Dat indien kan worden vastgesteld dat omwille van het feit dat een inreisverbod kon worden vastgesteld op basis van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, dan nog, diende verwerende partij de keuze van de duur van het inreisverbod te motiveren;

Dat dienaangaande, verwerende partij rekening dient te houden met de omstandigheden eigen aan verzoekster hierboven beschreven;

Dat de motivering ten aanzien van het inreisverbod niet toelaat aan verzoekende partij te weten of verwerende partij rekening heeft gehouden met de omstandigheden eigen aan haar zaak met het oog op de bepaling van de duur van het inreisverbod;

Dat in casu, verwerende partij koos voor de maximum duur zonder de redenen die haar hiertoe hebben geleid uiteen te zetten;

Dat, zelf indien verwerende partij rekening zou hebben gehouden met deze persoonlijke elementen, quod non, zij had moeten uiteenzetten voor welke redenen deze elementen het toepassen van een inreisverbod van minder dan drie jaar niet verhinderden;

Dat bijgevolg de bestreden beslissing artikel 74/11 §1 lid 1 in combinatie met artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve beslissingen;"

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- *artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet ;*
- *de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat geen rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie. Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens nopens de duur van het inreisverbod diende te motiveren.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij tevens blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking

staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschafft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een inreisverbod (bijlage 13sexies) werd betekend en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat uit de motivering van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden, die het dossier van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken.

Art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet, stipuleert als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrekken enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. "

In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd van 3 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, 2° Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Meer specifiek wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding gemotiveerd dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.04.2013.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke reden het inreisverbod van drie jaar aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

Verweerder merkt op dat de vaststelling dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan -in weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen- wel degelijk een afdoende motivering betreft voor een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Zie ook:

"Uit de samenlezing van het bepaalde in artikel 74/11, § 1, tweede lid en 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat in de regel een inreisverbod wordt opgelegd indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, zoals in casu, of indien voor het vrijwillig vertrek geen termijn wordt toegestaan, en dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich hiervan in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen ken onthouden. Uit het genoemde artikel 74/11 van de vreemdelingenwet blijkt echter niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris gehouden is om, bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit en bij het vaststellen van één van de in artikel 74/11, S1. tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalde gevallen, telkens uitdrukkelijk te motiveren waarom hij geen toepassing maakt van de mogelijkheid om zich te onthouden van het uitvaardigen van een inreisverbod. De

verzoeker duidt geen ander wettelijke of reglementaire bepaling aan waaruit specifiek blijkt dat bij het uitvaardigen van een inreisverbod uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom geen toepassing wordt gemaakt van de mogelijkheid voorzien in artikel 74/11, § 2, tweede lid van diezelfde wet. Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat 'niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan\ hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11. § 1, tweede lid. 2° van de vreemdelingenwet Daargelaten de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris zich uit eigen beweging dan wel slechts op verzoek van de betrokkene kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod vereist de materiële motiveringsplicht niet dat bijkomend wordt gemotiveerd waarom, bij wege van uitzondering, geen gebruik wordt gemaakt van de mogelijkheid om wegens humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen. " (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

De loutere bewering van de verzoekende partij, alsdat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geen rekening zou gehouden hebben met de specifieke omstandigheden van haar geval, kunnen geen afbreuk doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

"De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. " (R.v.V. nr. 99.256 dd. 19.03.2013)

"Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel. " (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies) dd. 15.03.2013 omwille van de indiening van een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, laat verweerder gelden dat de verzoekende partij haar beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat op 15.03.2013 aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten werd gegeven. Terwijl anderzijds de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts 4 maanden later werd ingediend, met name op 12.07.2013.

De verzoekende partij is niet ernstig waar zij laat uitschijnen dat zij niet aan de op haar rustende terugkeerverplichting heeft voldaan, omwille van het feit dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook nergens dat de verzoekende partij naar aanleiding van het bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies) dd. 15.03.2013 een verzoek tot verlenging van de termijn van het bevel zou hebben ingediend om medische redenen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert

dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat een inreisverbod wordt afgeleverd van drie jaar omdat verzoekende partij niet voldaan heeft aan de terugkeerverplichting, zij heeft immers een eerder bevel om het grondgebied te verlaten naast zich neergelegd.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.4. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet als volgt luidt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

2.5. Verzoekende partij betoogt dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 maart 2013 omdat zij een medische regularisatieaanvraag had ingediend. Dit is volgens haar een belangrijk element. Zij meent dat hiermee geen rekening werd gehouden bij het opleggen van het inreisverbod.

2.6. Uit nazicht van het administratief dossier stelt de Raad vast dat verzoekende partij inderdaad op 15 maart 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen. Verzoekende partij betwist dit ook geenszins. Evenwel blijkt tevens dat zij op 15 juli 2013 een medische regularisatieaanvraag heeft ingediend die op 23 augustus 2013 ontvankelijk werd verklaard waarbij verzoekende partij in bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie in afwachting van de behandeling van haar medische regularisatieaanvraag ten gronde.

Verzoekende partij had derhalve opnieuw een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing ten gronde over haar aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. Zij had op grond van artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet met name recht op een attest van immatriculatie en kon derhalve op 23 augustus 2013 niet meer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de hoofdvaststelling dat zij zich op illegale wijze in het Rijk bevindt. Verzoekende partij kan aldus gevolgd worden waar zij stelt dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke elementen eigen aan haar dossier bij het uitvaardigen van het inreisverbod van 3 jaar. Immers wist het bestuur op het ogenblik van het uitvaardigen van het inreisverbod dat de verblijfssituatie van de verzoekende partij na de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 maart 2013 gewijzigd was in een tijdelijk verblijfsrecht in afwachting van de behandeling van haar medische aanvraag ten gronde. Het is niet meer dan logisch dat de verzoekende partij op dat ogenblik de behandeling van haar aanvraag ten gronde afwacht en geen gevolg geeft aan een bevel dat

impliciet was opgeheven door de beslissing tot afgifte van een attest van immatriculatie. Het betoog van de verwerende partij dat verzoekende partij pas maanden na de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten een medische regularisatieaanvraag heeft ingediend kan aan voorgaande vaststelling geen afbreuk doen. Feit blijft dat het bestuur wist dat het bevel van 15 maart 2013 op het ogenblik van de afgifte van het inreisverbod niet meer in het rechtsverkeer aanwezig was en dat er ook een verklaring was waarom verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan dit bevel zodat zij, zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan verzoeksters zaak, alleszins blijkt dit niet uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier, in strijd met artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd.

2.7. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Daar de eventuele gegrondheid van de overige middelen niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden, bestaat er geen noodzaak tot bespreking van deze middelen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 24 oktober 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER